

2) w § 10 po ustępie drugim dodaje się ustęp trzeci w brzmieniu:

„W celu przeprowadzenia badań preparatów zawierających wyciągi krwiotwórcze wątroby, żóładka, śledziony itp. na obraz krwi u ludzi delegowany inspektor farmaceutyczny, na żądanie Państwowego Zakładu Higieny, pobiera do kontroli, oprócz przewidzianych w ustępie poprzednim prób, dodatkowo 250 ampułek po 5 ml lub równoznaczną ilość preparatu w ampułkach o innej pojemności i przesyła je natychmiast Państwowemu Zakładowi Higieny do zbadania, załączając do przesyłki jeden egzemplarz protokołu pobrania prób (wzór zał. Nr 1)“.

§ 2. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

MINISTER ZDROWIA

w/z B. Kożusznik

1589.

INSTRUKCJA MINISTRA FINANSÓW

z dnia 22 listopada 1950 r.

w sprawie wzmocnienia dyscypliny finansowej na odcinku podatku od wynagrodzeń i składek na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy „C” oraz w sprawie umorzenia zaległości w podatku od wynagrodzeń u płatników administracji publicznej, gospodarki uspołecznionej i instytucji społecznych.

W związku z wejściem w życie uchwały Prezydium Rządu z dnia 13 września 1950 r. w sprawie wzmocnienia dyscypliny finansowej na odcinku podatku od wynagrodzeń i składek na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy „C” oraz w sprawie umorzenia zaległości w podatku od wynagrodzeń u płatników administracji publicznej, gospodarki uspołecznionej i instytucji społecznych (Monitor Polski Nr A-106, poz. 1335) zarządza się, co następuje:

I.

1. Płatnikami administracji publicznej w rozumieniu uchwały są: Kancelaria Rady Państwa, Kancelaria Sejmu Ustawodawczego, organa kontroli państwowej, władze sądowe, władze i urzędy państwowe, wojskowe i bezpieczeństwa publicznego oraz instytucje i zakłady państwowe.

2. Płatnikami gospodarki uspołecznionej w rozumieniu uchwały są: instytucje publiczno-prawne, przedsiębiorstwa państwowe i pod zarządem państwowym, Centralny Związek Spółdzielczy, centrale spółdzielni, centrale spółdzielczo-państwowe, spółdzielnie, spółki prawa cywilnego lub handlowego, w których Skarb Państwa, przedsiębiorstwa państwowe albo osoby prawne prawa publicznego posiadają udział wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego, przedsiębiorstwa o kapitale mieszanym państwowym i spółdzielczym, instytucje kredytowe oraz w czasie do dnia 28 października 1950 r. przedsiębiorstwa państwowo-spółdzielcze.

3. Instytucjami społecznymi w rozumieniu uchwały są: partie polityczne, związki zawodowe, stowarzyszenia oraz organizacje społeczne.

II.

Na podstawie art. 35 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452) umarza się wszelkie zaległości w podatku przypadającym od wynagrodzeń w rozumieniu dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 30, poz. 129), wypłaconych przez płatników administracji publicznej, gospodarki uspołecznionej i instytucji społecznych, jeżeli zaległości te powstały skutkiem nieobliczenia i niepobrania podatku od wynagrodzeń przez tych płatników w ogóle lub wskutek obliczenia i pobrania w kwocie niższej od wynikającej z obowiązujących przepisów, zaległości zaś dotyczą wypłat wynagrodzeń dokonanych do dnia 1 stycznia 1948 r.

III.

Zleca się organom finansowym aby:

1) dopilnowały wykonania postanowień, zawartych w cz. I pkt 1) lit. b) uchwały;

2) pociągały do odpowiedzialności z mocy przepisów prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 32, poz. 140, z 1950 r. Nr 12, poz. 116 i Nr 49, poz. 452) pracowników wymienionych w cz. I ust. 3 pkt 2) i 3) uchwały, za naruszenie przepisów, określonych w cz. I ust. 3 uchwały;

3) w toku przeprowadzania kontroli podatkowej u płatników badały, czy orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej (cz. I ust. 3 pkt 5) uchwały) podawane są do wiadomości organów finansowych;

4) w sprawach, określonych w cz. II niniejszej instrukcji:

a) wszczęte postępowanie karne toczące się przed organami finansowymi umorzyły na podstawie art. 213 prawa karnego skarbowego w brzmieniu nadanym art. 1 pkt 80) ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o zmianie niektórych przepisów prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 116),

b) przekazanych do postępowania sądowego, wystąpiły z wnioskiem do właściwych władz prokuratorskich o umorzenie postępowania karnego na podstawie art. 49 k. p. k. w związku z art. 186 prawa karnego skarbowego w brzmieniu, nadanym art. 1 pkt 72) ustawy wymienionej pod lit. a),

c) toczących się przed sądem, wystąpiły w myśl art. 279 prawa karnego skarbowego z wnioskiem o umorzenie postępowania,

d) wystąpiły do Ministerstwa Finansów z wnioskiem o uchylenie w całości lub w części w drodze nadzoru służbowego na podstawie art. 262 § 2 prawa karnego skarbowego w brzmieniu nadanym art. 1 pkt 91) ustawy wymienionej pod lit. a) — tych prawomocnych orzeczeń organów finansowych, na podstawie których orzeczona kara albo jeszcze nie została wykonana lub została wykonana tylko częściowo.

IV.

Środki prawne od wymiaru podatku od wynagrodzeń i składek na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy „C”, dotyczące wypłat wynagrodzeń dokonanych do dnia 1 stycznia 1948 r., wniesione przez płatników administracji publicznej, gospodarki uspołecznionej i instytucji społecznych lub podatników otrzymujących wynagrodzenie od tych płatników należy — z uwagi na brzmienie cz. II niniejszej instrukcji — jako bezprzedmiotowe złożyć do akt; równocześnie należy wydać decyzję o umorzeniu podatku od wynagrodzeń i zawiadomić o tym płatnika lub podatnika w nawiązaniu do złożonego środka prawnego, cz. II powołanej uchwały oraz cz. II niniejszej instrukcji.

V.

Wyjaśnia się, że:

1) przewidziany w cz. I ust. 1 pkt 1) lit. b) zdanie pierwsze uchwały obowiązek ustanowienia przez płatników administracji publicznej, gospodarki uspołecznionej oraz instytucji społecznych pracowników odpowiedzialnych za prawidłowe i terminowe obliczanie, pobieranie i wpłacanie na rachunek właściwego organu finansowego podatku od wynagrodzeń i składek na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy „C”, jak również podania właściwym organom finansowym imion, nazwisk i stanowisk służbowych tych pracowników — został z dniem 12 listopada 1950 r. zastąpiony ustawowym obowiązkiem, wypływającym z nowoprowadzonego art. 23¹ dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) w brzmieniu dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zmianie dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 451). W związku z tym na płatnikach, którzy już wykonali obowiązek wynikający z cz. I ust. 1 pkt 1) lit. b) powołanej uchwały, nie ciąży obowiązek ponownego wykonania czynności określonych w art. 23¹ ust. 1 powołanego dekretu.

2) w myśl cz. I ust. 1 pkt 1) lit. b) zdanie drugie uchwały, w przypadku zmiany w osobie odpowiedzialnego pracownika, płatnik obowiązany był do natychmiastowego podawania właściwym organom finansowym imion i nazwisk oraz stanowisk służbowych tych pracowników, natomiast w myśl art. 23¹ ust. 1 zdanie drugie powołanego dekretu zgłoszenie zmiany powinno nastąpić w terminie dwutygodniowym od daty zajścia każdej zmiany. W związku z tym za obowiązujący termin zgłoszenia zmiany w przyszłości przyjmować należy termin dwutygodniowy.

3) w miejsce odpowiedzialności majątkowej osób odpowiedzialnych za prowadzenie przedsiębiorstw państwowych i pozostających pod zarządem państwowym z tytułu należności ubocznych powstałych wskutek niewpłacenia podatku w terminie (art. 21 zob. pod.), o której mowa w cz. I ust. 3 pkt 4) oraz w cz. V ust. 2 uchwały Prezydium Rządu, wchodzą z dniem 12 listopada 1950 r. na podstawie przepisów art. 40 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452) nowelizujących przepisy prawa karnego skarbowego — nowe postanowienia karne zawarte w nowych artykułach 135¹, 135² i 143¹ p. k. s. W związku z powyższym postanowienia cz. I ust. 3 pkt 5) oraz cz. V ust. 2 powołanej uchwały Prezydium Rządu należy uważać z dniem 12 listopada 1950 r. za wygasłe.

VI.

Mając na względzie:

1) wzmoczenie dyscypliny finansowej w zakresie podatku od wynagrodzeń i składek na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy „C”, a tym samym zahamowanie dalszego wzrostu zaległości na tym odcinku,

2) stosunkowo małą ilość przeprowadzanych kontroli i słabe wyniki finansowe tych kontroli,

3) odciążenie organów kontrolnych przez zaniechanie kontroli w stosunku do okresu do dnia 1 stycznia 1948 r.

— zleca się podległym organom finansowym, aby natychmiast przystąpiły do wzmoczonej kontroli prawidłowości obliczania, potrącania i wpłacania podatku od wynagrodzeń i składek na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy „C” i kontrolę tę stale systematycznie według ustalonego planu kontroli przeprowadzały.

MINISTER FINANSÓW

K. Dąbrowski

1590.

ZARZĄDZENIE Nr 59 KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 6 listopada 1950 r.

w sprawie przywozu do kraju i wywozu z kraju złota i platyny.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549) Komisja Dewizowa zarządza:

§ 1. Zezwala się osobom mającym miejsce zamieszkania w Polsce, przyjeżdżającym z zagranicy, na przywóz złota i platyny w monetach i sztabach oraz w postaci nieprzerobionej bez ograniczenia ilości — pod warunkiem złożenia wwożonego złota i platyny w tych postaciach do depozytu w Narodowym Banku Polskim za pośrednictwem polskiego wejściowego granicznego urzędu celnego, a nadto z zastrzeżeniem dysponowania depozytem zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zakazie posiadania walut obcych, monet złotych, złota i platyny oraz zastrzeżeniu kar za niektóre przestępstwa dewizowe (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 460).

§ 2. Zezwala się przyjeżdżającym do Polski cudzoziemcom w rozumieniu przepisów dewizowych na przywóz złota i platyny w monetach i sztabach oraz w postaci nieprzerobionej bez ograniczenia ilości — pod warunkiem złożenia wwożonego złota i platyny w tych postaciach do depozytu w polskim wejściowym granicznym urzędzie celnym.

Wywóz powrotny przez wyżej wymienionych cudzoziemców zdeponowanego złota i platyny przez punkt graniczny, przez który złoto i platyna zostały przywiezione, nie wymaga osobnego zezwolenia.

§ 3. Przewóz przez polski obszar celny (transzyt) złota i platyny w monetach i sztabach oraz w postaci nieprzerobionej, o wadze łącznej powyżej 20 gramów na podróżnego, może mieć miejsce jedynie w paczkach opieczętowanych lub opłombowanych przez polski wejściowy graniczny urząd celny.

Opieczętowanie lub zapłombowanie paczki przez urząd należy odnotować w paszporcie podróżnego.

Przewóz przez polski obszar celny złota i platyny w monetach i sztabach oraz w postaci nieprzerobionej o wadze łącznej poniżej 20 gramów na podróżnego nie jest ograniczony.

§ 4. Sprawy wywozu za granicę złota i platyny w postaci wyrobów użytkowych oraz kamieni szlachetnych i kosztowności regulują osobne przepisy.

§ 5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 13 listopada 1950 r. Jednocześnie uchyla się uchwałę generalną Komisji Dewizowej Nr 23/II z dnia 31 marca 1949 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 88).

KOMISJA DEWIZOWA

H. Kotlicki, E. Wierchoń

1591.

ZARZĄDZENIE Nr 60 KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 9 listopada 1950 r.

w sprawie przywozu do polskiego obszaru celnego i wywozu z tego obszaru polskich i zagranicznych środków płatniczych w ruchu statków morskich, pływających pod banderą polską.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środ-

kami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549), oraz w związku z przepisami ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zakazie posiadania walut obcych, monet złotych, złota i platyny oraz zastrzeżeniu kar za niektóre przestępstwa dewizowe (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 460) Komisja Dewizowa zarządza, co następuje:

§ 1. Wydatkowanie jak też wymiana polskich pieniędzy za granicą jest zabronione.

§ 2. Zezwala się kierownictwu statku morskiego pod banderą polską:

1) na wywóz z polskiego obszaru celnego następujących środków płatniczych, stanowiących zawartość kasy tego statku przy jego wyjściu do portu zagranicznego:

a) pieniędzy polskich do kwoty zł 100.— na osobę, zatrudnioną na statku,

b) zagranicznych środków płatniczych, stanowiących depozyty kapitana i załogi odpowiedniego statku z ubiegłych rejsów, w granicach kwot zgłoszonych jako depozyty w deklaracji celnej o przywozie zagranicznych środków płatniczych, stanowiących zawartość kasy okrętowej,

c) zagranicznych środków płatniczych, poza wymienionymi w pkt. 1) lit. b), w granicach zezwolenia Komisji Dewizowej;

2) na przywóz do polskiego obszaru celnego następujących środków płatniczych, stanowiących zawartość kasy tego statku:

a) pieniądze polskich do kwoty, wymienionej w pkt. 1) lit. a), zmniejszonej o kwoty wypłacone przy wejściu do polskiego portu osobom zatrudnionym na statku, jako też i ewentualnych kwot, przyjętych od pasażerów statku (do wysokości zł 100.— na osobę),

b) zagranicznych środków płatniczych w każdej ilości pod warunkiem zgłoszenia polskiemu granicznemu urzędowi celnemu wszystkich przywiezionych do Polski zagranicznych środków płatniczych (pieniędzy w banknotach i monet oraz czeków, weksli i innych dewiz). Zgłoszenie następuje w drodze wypełnienia i podpisania przez kierownictwo statku deklaracji o przywozie zagranicznych środków płatniczych, stanowiących zawartość kasy okrętowej. Deklaracja ta powinna zawierać rodzaj i kwoty przywiezionych środków płatniczych z podaniem w osobnej rubryce kwot zdeponowanych przez poszczególne osoby zatrudnione na statku.

Dane zawarte w deklaracji powinny być potwierdzone przez graniczny urząd celny.

Szczegóły dotyczące wypełniania deklaracji zostaną podane w instrukcji dla granicznych urzędów celnych.

§ 3. Zezwala się kapitanowi i każdemu członkowi załogi statku morskiego, pływającego pod banderą polską, na przywóz do polskiego obszaru celnego:

1) osobistej, zarówno krajowej jak też zagranicznej książeczki oszczędnościowej,

2) pieniędzy polskich do kwoty otrzymanej z kasy okrętowej nie wyżej jednak niż zł 100.— na osobę.

Zagraniczne środki płatnicze posiadane przez kapitana i członków załóg statków morskich, pływających pod banderą polską, winny być zdeponowane w kasach okrętowych przed wejściem statku do polskiego obszaru celnego i będą mogły być wywiezione poza obszar celny państwa oraz wydane poza tym obszarem właścicielom depozytów bez specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej.

§ 4. W przypadku, gdy kapitan lub członek załogi nie opuści polskiego obszaru celnego na polskim statku udającym się do portu zagranicznego przed upływem 3 miesięcy od daty deklaracji o przywozie zagranicznych środków płatniczych, stanowiących zawartość kasy okrętowej, zobowiązany jest posiadać w depozycie u armatora zagraniczne środki płatnicze, przywiezione do polskiego obszaru celnego na podstawie tej deklaracji, odprzedać Narodowemu Bankowi Polskiemu lub złożyć w banku tym do depozytu.

§ 5. Zezwala się kapitanowi i każdemu członkowi załogi statku morskiego pływającego pod banderą polską na wywóz z polskiego obszaru celnego, przy wyjściu statku do portu zagranicznego, osobistej, zarówno krajowej jak i zagranicznej książeczki oszczędnościowej.

§ 6. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 13 listopada 1950 r.

KOMISJA DEWIZOWA

H. Kotlicki, E. Wierchoń